

Maria Rovira Torrens, en qualitat de Portaveu del Grup Municipal de la CUP Capgirem Barcelona d'aquest Ajuntament, i en el seu nom i representació compareix i

DIU

Que havent estat publicat al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona el Decret pel qual es dóna tràmit a l'aprovació del Pla d'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona per a l'any 2017, i dins el termini d'informació pública legalment establert, formula les següents

AL·LEGACIONS

Prèvia-Quant al concepte d'habitatge i la situació d'emergència social és vigent i imperiosa i justifica actuacions extraordinàries i urgents per part dels poders públics.

Des de la CUP-Capgirem Barcelona volem constatar que l'habitatge és un element essencial per a que qualsevol persona o unitat de convivència pugui desenvolupar el seu projecte.

Actualment tenim un problema col·lectiu d'accés al dret a l'habitatge que ens ha de fer preguntar quines son les bases del sistema productiu, de distribució i consum d'habitatge, es a dir, quina és la base del sistema de provisió d'habitatge.

Aquests problemes són conseqüència del model de ciutat que s'ha desenvolupat, que ha anteposat els interessos de les grans empreses, a les persones que vivim a la ciutat; així doncs, s'ha construït una ciutat aparador amb un model turístic que fa fora les persones dels seus barris generant una bombolla que fa impossible quedar-se en molts dels barris de la ciutat. D'aquesta manera, la situació actual és fruit de les polítiques neoliberals desenvolupades arreu; polítiques acompanyades i alimentades per la precarietat dels llocs de feina i la feminització de la pobresa entre d'altres. Així doncs, avui vivim les conseqüències del fet d' haver mantingut un model econòmic i social basat en l'acumulació del capital.

A Barcelona aquest fet s'evidencia amb la venda de sòl públic, l'entrada del capital privat per a gestionar els drets més bàsics, un model de ciutat basat en el turisme i els

grans esdeveniments, l'externalització de la majoria de serveis essencials fonamentals pel funcionament de la ciutat i per garantir les vides dignes a les veïnes. En definitiva analitzem i constatem que s'ha anteposat els interessos privats al fet de garantir unes condicions necessàries per desenvolupar vides dignes, que valguin la pena ser viscudes. Per tant, cal tenir en compte que quan parlem d'habitatge també hem de parlar del model econòmic i social i com des de les institucions públiques a dia d'avui es continua contribuint a alimentar les polítiques que ens han portat fins aquí.

Entrant concretament al pla d'habitatge cal tenir clar que al parlar de sobirania residencial per a totes les veïnes de la ciutat hi ha diferents qüestions que hem de tenir en compte:

- Produir habitatge social implica desenvolupar cooperatives de treball i gestores d'habitatge de propietat col·lectiva de forma assembleària i autogestionada.

- Les comunitats cooperatives o els veïns/es, han de participar i veure's involucrat en el procés de planificació, decisió, producció i avaluació en matèria de sobirania residencial.

- Fomentar la ciutat construïda versus la nova construcció. Es a dir fomentar la rehabilitació respectuosa amb la població que hi viu, evitant els processos de gentrificació (això es pot realitzar amb mesures punitives o incentivadores).

- L'administració local ha de fomentar l'autogestió cedint solars, edificis o habitatges per a projectes comunitaris o cooperatius permetent un efecte multiplicador de l'acció pública alhora de fomentar la producció o assoliment d'un parc d'habitatge social.

Primera.- Prevenir i atendre l'emergència habitacional i exclusió residencial. Atenció a la pobresa energètica.

Entenem que la pobresa energètica no es soluciona promocionant l'estalvi energètic de les famílies, millorant els habitatges, o reduint la factura, això són mesures assistencialistes que en molts casos no arriben on toca ja que moltes situacions de pobresa energètica ni afloren.

Per tant, entenem que cal afegir diferents mesures que si que són competència de l'àmbit municipal.; aquestes són les que afegim a continuació.

La única manera d'acabar amb els casos de pobresa energètica és nacionalitzant les empreses energètiques de manera que passen a mans públiques, sota gestió pública, universal i sotmesa a la participació i al control popular. Només així podem garantir

que la dignitat de les persones passa per davant de l'afany de lucre i que el patrimoni col·lectiu es posa al servei d'aquestes. Entenem que això sobrepassa lo municipal però partint d'aquesta premissa el que sí que podem fer des del municipi és:

1. Acabar amb el traspàs permanent de recursos a aquestes empreses, hem de tallar els seus privilegis i això passa per:

a) **Auditoria de les xarxes de distribució** que permeti conèixer el seu estat, el servei prestat, els recursos públics invertits i les seves amortitzacions, les retribucions rebudes, el règim de propietat i les concessions dels punts de connexió.

b) L'auditoria ha de servir per dur a terme una **expropiació de les xarxes de distribució per tal d'incorporar la vocació de servei públic en la seva gestió** i garantir cap tall de subministrament per raons socioeconòmiques.

2. Auditar per expropiar no només auditar per veure en què podem estalviar o què podem negociar amb elles.

3. Acabar amb els privilegis de les empreses vol dir que aquestes **s'han de corresponsabilitzar del deute de les famílies que per raons socioeconòmiques no podem fer-hi front**. Ni un conveni més amb aquestes empreses, i ni un euro públic més quan estan generant beneficis milionaris a costa de nosaltres, i també dels poders públics. La proposta que es realitza en aquest pla de nou incideix en els ajuts, és a dir, que de nou la solució passa per transferir recursos públics una vegada i una altra...així es passa de puntetes per l'incompliment sistemàtic de la Llei 24/2015 per part de les grans companyies respecte a l'obligatorietat d'assumir els deutes de les famílies aplicant ajuts a fons perdut i descomptes significatius tal com marcava l'article 6.3 de l'esmentada llei.

4. Revisar i resoldre els contractes de subministraments de dependències municipals per adequar-los a l'interès general en termes de responsabilitat social i ambiental de les companyies mentre no s'expropien les xarxes de distribució.

5. Emprendre accions legals com a Ajuntament de Barcelona contra les empreses subministradores per tal que aquestes assumeixin els deutes de les famílies i donin resposta immediata a les situacions d'emergència social de les quals són corresponsables.

6. Desobeir el Tribunal Constitucional respecte la suspensió de la ILP, L24/2015 promoguda entre altres agents per la PAH. Donat que aquest tribunal suspèn les lleis socials afirmant que ho fa per garantir la "igualtat entre tots els espanyols", quan en realitat actua en favor dels grans oligopolis.

Segona.- Prevenir i atendre l'emergència habitacional i exclusió residencial. Violències masclistes i famílies monomarentals.

Tal i com es va concloure a la taula de feminització de la pobresa, una de les causes d'aquesta és la manca d'independència econòmica de les dones de la ciutat. En aquest sentit cal posar èmfasi en que l'ajuntament posi totes les eines que estan al seu abast perquè les dones que pateixin violències masclistes tinguin totes les eines per poder desenvolupar-se sense la dependència econòmica de les seves parelles, per tant és important que tant aquelles que tenen fills com les que no puguin disposar de pisos amb un lloguer social per tal de poder desenvolupar la seva independència, així com la seva recuperació.

Per tant, és important que s'inclouï en el pla d'habitatge una mesura concreta que faci referència a les dones, així com a les famílies monomarentals; tenint en compte les dades aportades de dones en situació de violències des de la regidoria de feminismes i LGTBI, així com dels serveis del SARA, PIADS i CUESB de la ciutat.

Tercera.- Prevenir i atendre l'emergència habitacional i exclusió residencial. Revisió de l'import de la renda de lloguer.

Que l'ajuntament revisi l'import de la renda de lloguer en funció de l'evolució de la família. Així doncs, les famílies que han canviat a pitjor la seva situació socioeconòmica se'ls adaptarà els lloguers per tant que puguin continuar tenint dret a l'habitatge. Aquesta mesura ha d'afectar al total de persones en habitatges de propietat -directa o indirectament- i accedissin a l'habitatge abans o després de la crisi.

Quarta.- Garantir el bon ús de l'habitatge. Mobilització dels habitatges buits.

Es parla de la necessitat que el cens de pisos buits estigui fet d'aquí a 10 anys. Entenem que es necessita la màxima celeritat per fer aquest cens per tal de poder sancionar -també mitjançant les ordenances fiscals- i d'aquesta manera mobilitzar el conjunt de pisos buits; per tant aquest cens hauria d'estar fet en el termini de 3 anys, mitjançant recursos i personal a través de plans d'ocupació de Barcelona Activa, especialment destinats a persones en situació d'exclusió residencial.

Cinquena.- Manteniment de l'ús residencial. Incorporació de les propostes dels plans relatius a l'ús turístic (PEUAT)

Que es declari tot Barcelona zona 1. Cal tenir en compte que els allotjaments turístics, els hotels expulsen d'altres tipus d'economia, generant augment dels preus del lloguer així com una bombolla turística a la ciutat. Per tant cal prendre mesures per apostar pel decreixement turístic, per tal que l'habitatge deixi d'utilitzar-se com a una mercaderia amb la qual especular.

Sisena- Ampliar el parc assequible. Model d'habitatge

És important que quan parlem de l'ampliació del parc d'habitatge, quan ho fem de pisos de nova construcció –com està previst segons ha anunciat el govern- s'han de tenir en compte les necessitats per desenvolupar models d'habitatge comunitàries que impliquin la generació de noves relacions entre les persones que habiten en un mateix edifici; alhora aquests espais comunitaris han d'estar realitzats tenint en compte la perspectiva de gènere, així com les necessitats dels diferents col·lectius vulnerabilitats de la ciutat. Per tot això creiem imprescindible que es tinguin en compte d'altres maneres de participació de les veïnes en la realització d'aquests habitatges, així com un desenvolupament de presa de decisions comunitària per avançar en la sobirania residencial que hem descrit a l'inici d'aquest document.

Setena-Ampliar el parc assequible. Acords amb entitats financeres.

Entenem que els acords amb les entitats financeres no han de ser que l'ajuntament repagui amb els diners de les veïnes a aquestes entitats, de beneficis milionaris anualment. Per tant, s'ha de treballar amb els municipis d'arreu per fer front al xantatge d'aquestes entitats, de la mateixa manera que cal fer una campanya pública i mobilitzar d'altres instruments per tal de no repagar aquests habitatges i obtenir-los gratuïtament; tenint en compte el valor d'ús d'aquests i no de mercat.

Alhora, entenem que és necessari desobeir el Tribunal Constitucional respecte la suspensió de la ILP, L24/2015 promoguda entre altres agents per la PAH. Donat que aquest tribunal suspèn les lleis socials afirmant que ho fa per garantir la "igualtat entre tots els espanyols", quan en realitat actua en favor dels grans oligopolis.

Vuitena-Ampliar el parc assequible. Expropiacions

L'ajuntament ha d'expropiar tots els immobles en construcció amb l'obra aturada i contractar aturades per tal d'acabar els immobles a través de la promotora municipal. Així doncs, cal utilitzar els pisos en construcció pel parc de lloguer públic de la ciutat com a eina per combatre l'atur a Barcelona.

Alhora, també cal utilitzar aquesta eina –l'expropiació- per als habitatges propietat de bancs o fons voltor i que no estan assumint les obligacions amb les comunitats de veïns (pagament de quotes comunitàries, arranjaments de danys comuns, manteniments de l'habitatge...) per ajudar les veïnes i, alhora, ampliar el parc públic.

Finalment, cal utilitzar l'expropiació per pels solars embargats per la banca i descuidats o els comprats per fons voltors i desenvolupar noves formes de tinença i sobirania residencial que hem exposat a la part introductòria.

Novena-Impuls del mercat social. Creació d'una associació d'habitatge assequible per la producció i gestió de l'habitatge amb inversió privada.

Entenem que és a través del Patronat Municipal d'Habitatge que s'ha de gestionar el parc públic d'habitatge, i que en cap cas hi ha d'haver empreses privades que intervinguin en la producció i gestió del que ha de ser un bé públic i universal. Així doncs, ha de ser des del sector públic que es desenvolupin les diferents polítiques d'habitatge. Per tant, l'habitatge que es realitzi a la ciutat ha de ser titularitat, gestió, i provisió totalment públic, i avançant cap a un control democràtic per part de totes les veïnes del model de provisió d'habitatge a la ciutat.

A 27 de desembre del 2016, Barcelona, Països Catalans.

Maria Rovira Torrens